

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci žalobce **V. T.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, bytem na adrese H. K., R. 164, zast. JUDr. Pavlem Pokorným, advokátem se sídlem Hradec Králové, Veverkova 1343/1, proti žalovanému **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. srpna 2016, čj. MV-29734-3/SO-2012

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 12. 1. 2012, čj. OAM-67680-12/DP-2011, (dále také jen „správní orgán I. stupně“), kterým byla podle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s ustanovením § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

V jeho odůvodnění žalovaný uvedl, že žalobci bylo na území České republiky uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (dále také jen „OSVČ“) s platností od 4. 10. 2007 do 30. 9. 2011. Dne 13. 9. 2011 podal u správního orgánu I. stupně žádost podle § 44a zákona o pobytu cizinců o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ.

Žalovaný zrekapituloval průběh řízení a v rámci něho shromážděné podklady a uvedl, že na základě nich správní orgán I. stupně žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ nevyhověl a dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužil, neboť zjistil závažnou překážku pobytu žalobce na území spočívající v tom, že v době povoleného pobytu nepodnikal, a tím neplnil účel pobytu.

Dále žalovaný ocitoval ustanovení § 44a odst. 3, § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že z konstrukce důvodů pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, resp. povolení k dlouhodobému pobytu dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec je povinen plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen, a to po celou dobu, co se nachází na území. Neplnění účelu pobytu je obligatorním důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. neprodloužení doby platnosti tohoto povolení. Jelikož ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí byl žalobce již účasten pojištění na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, aplikoval správní orgán I. stupně ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný konstatoval, že neplnění účelu pobytu, resp. povinností spojených s podnikáním, tj. hrazení pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti stanovené zákonem č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti, a zákonem č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, představuje závažnou překážku pobytu cizince na území. V řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce nebyl po určitou dobu realizovaného pobytového statutu v evidenci OSVČ jako plátce pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Ze získaných informací od OSSZ Hradec Králové bylo zjištěno, že byl v evidenci OSSZ Hradec Králové v době svého posledního povoleného pobytu (od 4. 10. 2007 do 30. 9. 2011) přihlášen v době od 4. 10. 2007 do 19. 9. 2007, dále od 1. 8. 2008 do 1. 12. 2008, od 1. 6. 2009 do 21. 9. 2009 a od 1. 5. 2010 do konce července 2011. Z uvedeného tedy vyplývá, že v době od 20. 9. 2007 do 31. 7. 2008, 2. 12. 2008 do 31. 5. 2009, od 22. 9. 2009 do 30. 4. 2011 (poznámka soudu: správně do 30. 4. 2010) a od srpna do 30. 9. 2011, resp. po dobu 25,5 měsíců, v evidenci OSSZ přihlášen nebyl. Přestože bylo na základě údajů z veřejné části živnostenského rejstříku zjištěno, že měl po dobu svého posledního povoleného pobytu platné živnostenské oprávnění, je dle žalovaného prokázáno, že více než polovinu doby z pobytu o délce 4 let neplnil účel pobytu, resp. povinnosti s tím spojené, což naplňuje skutkovou podstatu závažné překážky pobytu cizince na území České republiky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

V reakci na odvolací námitku, že se žalobce zabývá prací, která vyžaduje soustavnou činnost, avšak v zimním období nejsou podmínky pro její vykonávání, a že podnikatel může provozování živnosti přerušit, aniž by podnikatelem přestal být, žalovaný uvedl, že skutkové okolnosti v této věci nelze ztotožnit s případem řešeným v rozsudku Nejvyššího soudu České republiky, na který žalobce poukazoval. Přestože žalobce byl po celou dobu posledního povoleného pobytu držitelem živnostenského oprávnění, fakticky přestal plnit účel dlouhodobého pobytu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl povinen vykonávat účel pobytu po celou dobu povoleného pobytu a je povinen postupovat, aby vyhověl všem podmínkám zákona o pobytu cizinců.

K námitce, že správní orgán I. stupně nebyl oprávněn vyžadovat a posuzovat informace týkající se registrace u OSSZ, žalovaný uvedl, že za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), byl správní orgán oprávněn opatřit si od OSSZ doklady o účasti žalobce v systému sociálního pojištění. Za účelem zjištění stavu věci požádal i žalovaný dne 12. 2. 2016 OSSZ Hradec Králové o sdělení informací k OSVČ (tj. k žalobci). Z přehledů předpisů a plateb vyplynulo, že žalobce po dobu odvolacího řízení poplatky na pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti neuhradil.

Žalovaný se zabýval i otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Z informačního systému cizinců vyplývá, že má na území České republiky z rodinných příslušníků manželkou a dceru. Vzhledem k tomu, že u manželky i dcery bylo řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny z důvodu chybějících dokladů přerušeno, dospěl žalovaný k závěru, že zamítavým rozhodnutím nebude zasaženo do rodinného a soukromého života žalobce. Rozhodnutí nepovažuje za nepřiměřené, neboť právě žalobce je v posuzovaném případě nositelem oprávnění ke sloučení rodiny. K námitce žalobce, že jeho rodina má od roku 2006 na území České republiky vytvořeno zázemí, žalovaný zopakoval, že žalobce byl povinen po celou dobu povoleného pobytu plnit jeho účel. Pokud tak nečinil, neprodloužení povoleného pobytu může mít z logiky věci důsledek na jeho rodinné příslušníky.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí.

Žalobce předně namítl, že projednávání věci u správního orgánu I. stupně a následně i u žalovaného trvalo neúměrně dlouho a překročilo limity stanovené zákonem i vnitřními vyhláškami. Zamítavé rozhodnutí orgánu I. stupně pak zasáhlo do jeho vazeb jako ekonomicko-hospodářského subjektu, smluvních závazků apod. a vzhledem k tomu, že je na něm závislá celá jeho rodina včetně nezletilého dítěte, zasáhlo i do jeho rodinných vazeb a řádného zabezpečení rodiny a dalších rodinných vazeb a nebylo vzato v úvahu, že žalobce již zpřetrhal vazby na svou domovinu (ekonomicky, majetkově i společenských a rodinným zázemím), v České republice žije na bázi trvalého pobytu i další příbuzní s rodinami. Na území ČR žije žalobce již od roku 2006, má zde svoji rodinu a projevil tak dlouhodobě vážný zájem o trvalý život na území České republiky. Ani žalovaný nepřistoupil k věci s náležitou vážností,

pochybnosti žalobce o nesprávnosti rozhodnutí orgánu I. stupně nevzal v úvahu, nevzal v úvahu ani některá rozhodnutí Nejvyššího soudu, platnost nadřazených právních norem a překročil rámec přiměřenosti. Neakceptoval upozornění na diskriminační přístup k žalobci, kterému bylo odepřeno právo na svobodné rozhodování v rámci působení jako samostatného ekonomicko-hospodářského subjektu, což je v rámci evropského práva a chápání rovnosti hospodářské soutěže nepřijatelné.

Žalobní body specifikoval žalobce následovně:

- § 2 odst. 1 správního řádu, neboť rozhodnutí není v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami a úmluvami,
- § 3 správního řádu, neboť správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti,
- § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci,
- § 54 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo,
- § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci,
- nepřiměřenost rozhodnutí, které jednoznačně vede k vyhoštění.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že správní orgány postupovaly při posuzování plnění účelu pobytu podnikání žalobcem v souladu s ustálenou judikaturou týkající se aplikace § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, z níž vyplývá, že účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána. Navíc žalobce na podporu svého tvrzení, že plnil účel pobytu jako osoba samostatně výdělečně činná, neoznačil ani nepředložil podle § 52 správního řádu žádné důkazy. K otázce přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce zopakoval argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že v případě manželky i dcery bylo řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny přerušeno a posléze zastaveno.

Závěrem žalovaný připomněl, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky. Tento závěr explicitně judikoval Ústavní soud ČR v usnesení ze dne 9. 6. 2004 čj. III. ÚS 260/04: *„Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území“*. Z uvedeného dle žalované jednoznačně vyplývá, že Česká republika, jako suverénní stát, stanoví podmínky, za kterých připustí pobyt cizích státních příslušníků na svém území s ohledem na svůj veřejný zájem a pořádek.

Při jednání před soudem zástupce žalobce setrval na svých argumentech a procesních návrzích s odkazem na důvody uvedené v žalobě.

Žalovaný se z jednání u soudu omluvil.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu mimo jiné vyplynulo, že žalobci bylo na území České republiky uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ do 30. 9. 2011 (v ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání již od 4. 10. 2007). Dne 13. 9. 2011 podal u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti tohoto povolení ve smyslu ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců.

Z evidence osob samostatně výdělečně činných vedené u OSSZ Hradec Králové a informací poskytnutých touto OSSZ k žádosti správního orgánu I. stupně (přehled předpisů a plateb pro OSVČ, přehled údajů z registru OSVČ - průběh registrací, oznámení OSVČ o ukončení výkonu samostatné výdělečné činnosti, oznámení o opětovném zahájení samostatné výdělečné činnosti) vyplývá, že v době od 4. 10. 2007 do 30. 9. 2011 byl v evidenci OSVČ přihlášen v době od 4. 10. 2007 do 19. 9. 2007, od 1. 8. 2008 do 1. 12. 2008, od 1. 6. 2009 do 21. 9. 2009 a od 1. 5. 2010 do 31. 7. 2011.

Z výpisu z živnostenského rejstříku předloženého žalobcem a založeným ve správním spise vyplývá, že mu bylo vydáno živnostenské oprávnění s předmětem podnikání „výroba, obchod a služby“ - obory činnosti: zpracování dřeva, výroba dřevěných, korkových, proutěných a slaměných výrobků, výroba kovových konstrukcí a kovodělných výrobků, stavba a výroba plavidel, přípravné a dokončovací stavební práce, specializované stavební činnosti. Oprávnění vzniklo k datu 6. 12. 2006, doba platnosti oprávnění byla na dobu určitou do 31. 12. 2011.

Ve správním spise je dále založen výpis ze dne 20. 9. 2016 (ze systému provozovaného správními orgány „Detail osoby – cizinec 3. státu“), z něhož vyplývá, že řízení ohledně pobytového statutu u manželky a dcery žalobce bylo pravomocně ke dni 2. 7. 2016 zastaveno.

Žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (OSVČ) byla prvoinstančním orgánem zamítnuta dle ustanovení § 44a odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců pro existenci jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Odvolání proti tomuto rozhodnutí následně žalovaný zamítl a rozhodnutí prvoinstančního orgánu potvrdil žalobou napadeným rozhodnutím.

Předmětem řízení v projednávané věci je dlouhodobý pobyt žalobce, resp. prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, na které se ve smyslu ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců obdobně vztahují ustanovení týkající se prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů (§ 35 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců). Odstavec 3 uvedeného ustanovení stanoví, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud je shledán důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza dle ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán v projednávané věci přistoupil ve vztahu k žádosti žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu k aplikaci ustanovení § 37 odst. 2 písm. b), které stanoví, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90

dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. V návaznosti na uvedené ustanovení aplikoval ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců upravující důvody pro neudělení víza, kdy ve smyslu odstavce 1 písm. j) citovaného ustanovení se vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničně politickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Předně krajský soud poznamenává, že žalobní body jsou koncipovány velmi obecně. Lze bezpochyby souhlasit s názorem žalobce, který s poukazem na příslušná ustanovení správního řádu uvedl, že správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami a úmluvami, že musí zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, opatřit dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, přihlédnout ke všemu, co v řízení vyšlo najevo a provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Žalobce namítl (v podobě žalobních bodů), že tento zákonem stanovený postup, resp. stanovené zásady pro rozhodování, správní orgány v jeho případě nedodržely, avšak v žalobě nespecifikoval, v čem konkrétně shledává nesoulad rozhodnutí se zákony a mezinárodními smlouvami, v čem spatřuje existenci důvodných pochybností o zjištěném stavu věci a jaké podklady žalovaný měl opatřit ke spolehlivému zjištění stavu věci, nekonkretizoval, k čemu žalovaný nepřihlédl, když „nepřihlédl, ke všemu, co v řízení vyšlo najevo“, a které důkazy měl provést a neprovedl. Určité konkrétnější výhrady proti rozhodnutí správních orgánů lze shledat v úvodní části žaloby popisující jimi vydaná rozhodnutí. K těm uvádí krajský soud následující.

Žalobce namítal, že řízení u žalovaného trvalo dlouho a překročilo limity stanovené zákonem i vnitřními vyhláškami. To by sice mohlo znamenat porušení povinnosti správních orgánů vyřizovat věc bez zbytečných průtahů, avšak taková vada nemůže sama o sobě způsobit nezákonnost nyní napadeného rozhodnutí. Na obranu proti takovému postupu, pokud je nesprávný, pamatuje již správní řád ustanoveními na ochranu před nečinností, a je proto nutno brojit proti průtahům již v průběhu správního řízení a nikoliv až v řízení před soudem.

Výhrady žalobce, že žalovaný nevzal v úvahu ani některá rozhodnutí Nejvyššího soudu a platnost nadřazených právních norem a že neakceptoval upozornění na diskriminační přístup k žalobci, kterému bylo odepřeno právo na svobodné rozhodování v rámci působení jako samostatného ekonomického subjektu směřují proti správními orgány provedenému posouzení otázky plnění účelu, ke kterému byl žalobci pobyt povolen, tj. podnikání – OSVČ. Správní orgány svůj závěr o neplnění účelu pobytu žalobcem opřely o zjištění, že nebyl po významnou dobu přihlášen v evidenci OSSZ Hradec Králové.

Nutno konstatovat, že povolování dlouhodobého pobytu cizinců slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání, studia, resp. za jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 90 dnů. Důvody pro zrušení, resp. neprodloužení, tohoto povolení korespondují podle shora citovaných ustanovení mimo jiné i s neplněním účelu pobytu. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců vízum nelze udělit mimo jiné tehdy, je-li zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Výkladem pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“ se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. I žalovaný poukázal na jeho rozsudek ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As

80/2011-69, ve kterém tento soud uvedl, že nenaplnění účelu předchozího pobytu spočívající v nevykonávání podnikatelské činnosti lze považovat za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky. Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že „*plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána ...*“. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud odkázal též na své předchozí rozhodnutí ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, v němž dovedl, že účelem pobytu zákonodárce zcela jistě nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, „*aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.*“ Nejvyšší správní soud tedy opakovaně potvrdil, že za „jinou závažnou překážku“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců lze v obecné rovině považovat neplnění účelu povoleného pobytu. Cizinec, jemuž je uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, je povinen dodržovat veškeré právní předpisy, které se k podnikání na území České republiky vážou, tedy bezpochyby i povinnost být přihlášen k platbám sociálního zabezpečení. Po odhlášení z evidence OSVČ cizinec přestává splňovat jednu ze zákonných podmínek pro výkon podnikání a lze se důvodně domnívat, že přestal vykonávat i samotnou podnikatelskou činnost.

Výše uvedené závěry samozřejmě neznamenají, že by cizinec během povoleného pobytu nesměl opustit území České republiky nebo že by nemohly nastat okolnosti ospravedlňující dočasné přerušení podnikatelské činnosti. Podstatné je, aby dodržel podmínky, které jsou nezbytné pro zachování povolení k dlouhodobému pobytu. Pro posouzení toho, zda cizinec porušil podmínku plnění účelu pobytu, je třeba hodnotit konkrétní skutkové okolnosti, zejména rozsah období, kdy tento účel nebyl plněn, a důvody, které jej k tomu vedly.

V nyní projednávaném případě správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly, že žalobci bylo na území České republiky uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ od 4. 10. 2007 do 30. 9. 2011. Pro toto období 4 let také hodnotily plnění účelu pobytu žalobcem, když dospěly k závěru, že více než polovinu (konkrétně 25,5 měsíců) z pobytu o délce 4 let účel pobytu neplnil, resp. povinnosti s tím spojené, když nebyl přihlášen v evidenci OSSZ. Ze shora uvedených informací od OSSZ Hradec Králové skutečně vyplývá, že v evidenci OSVČ u OSSZ Hradec Králové žalobce nebyl přihlášen v době od 20. 9. 2007 do 31. 7. 2008, od 2. 12. 2008 do 31. 5. 2009, od 22. 9. 2009 do 30. 4. 2010 a od 1. 8. do 30. 9. 2011. Ostatně tuto skutečnost žalobce ani nijak nerozporoval.

Krajský soud však neměl možnost ověřit, zda od 4. 10. 2007 do 30. 9. 2011 (jak je konstatováno v rozhodnutí žalovaného) bylo žalobci uděleno poslední pobytové povolení nebo zda poslední pobytové povolení platilo od 3. 10. 2009 do 30. 9. 2011 (jak je uvedeno v žádosti o prodloužení pobytu), neboť relevantní údaje o tom správní spis neobsahuje. Dle názoru krajského soudu lze totiž posuzovat neplnění účelu pobytu právě po dobu posledního pobytového povolení, neboť předchozí

období již muselo být předmětem posouzení při předcházející žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu.

Krajský soud se proto nejprve zaměřil pouze na období od 3. 10. 2009 do 30. 9. 2011. V této době žalobce nebyl přihlášen v evidenci OSVČ u OSSZ Hradec Králové od 3. 10. 2009 (resp. již od 22. 9. 2009) do 30. 4. 2010 a od 1. 8. do 30. 9. 2011. Odhlášen tedy byl po dobu 9 měsíců z celkové doby 2 let. K tomu nutno konstatovat, že mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce v tomto období nevykonával samostatnou výdělečnou činnost a že OSSZ bylo žalobcem oznámeno ukončení výkonu podnikatelské činnosti k 21. 9. 2009 a k 1. 8. 2011 a mezi tím oznámeno opětovné zahájení samostatné výdělečné činnosti k 1. 5. 2010.

V průběhu správního řízení (zejména v odvolání) žalobce jako důvod pro přerušení činnosti jako OSVČ uvedl, že „přestože přímo nevykonával podnikatelskou činnost, nepřestal být podnikatelem, avšak toto učinil pouze z důvodu sezónní povahy jeho činnosti, když pouze využíval zákonné možnosti, které mu poskytuje právní řád České republiky“. Uvedl, že v období zimních měsíců se stavební práce často nevykonávají pro nevhodné podmínky, z tohoto důvodu v uvedeném období podnikatelskou činnost nevykonával, nicméně tuto že opětovně zahájil v době, kdy dostal možnost pokračovat v nasmlouvaných závazcích nebo se mu podařilo získat zakázky nové. Z toho dovozoval soustavnost své činnosti ve smyslu § 2 odst. 1 obchodního zákoníku (platném a účinném v rozhodném období). Dále argumentoval i tím, že také podnikatel má nárok na čerpání dovolené, přičemž její délka není právními předpisy stanovena, a že tedy podnikatel je oprávněn si dovolenou vybrat v délce dle vlastního uvážení.

Žalobce tedy argumentoval nevhodností jím vykonávaných stavebních prací v zimních měsících, opětovným podnikáním až po získání nových zakázek a vybráním dovolené. Takové důvody pro ospravedlnění dočasného přerušení podnikatelské činnosti po dobu 9 měsíců v průběhu dvou let (dokonce nejenom v zimních měsících) však i s ohledem na shora uvedenou judikaturu obstát nemohou. Žalobce po určité období nepodnikal a měl pouze formální postavení podnikatele, přičemž žádné závažné důvody pro tento svůj postup správním orgánům nesdělil. Poprvé až v žalobě žalobce zmínil, že „musel přerušit činnost jako OSVČ na čas (po dlouhou dobu projednávání několikrát) z vážných rodinných důvodů a důvodů k vyřízení zásadních věcí v domovské zemi“. Nejenže toto sdělení nekoresponduje s tím, co uváděl v odvolání, ale navíc k tomu ani nic konkrétního neuvedl a ani nic nedoložil.

Námítka, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav a nepřihlédly ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, tak není důvodná.

Ani poukaz na ustanovení § 2 obchodního zákoníku není v souvislosti s pojmem „podnikání“ jako účelu pobytu ve smyslu zákona o pobytu cizinců na místě. Výklad žalobce v odvolání, že přestože po určitou dobu přímo nevykonával podnikatelskou činnost, nepřestal být podnikatelem, že měl stále platné živnostenské oprávnění a živnost nepřerušil, a že tedy proto neporušil plnění účelu pobytu (podnikání), není správný. Při takovém výkladu by totiž ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) i odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců postrádalo smysl. Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána,

neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Ze stejného důvodu proto nebyl případný ani poukaz žalobce na rozhodnutí Nejvyššího soudu zabývající se výkladem podnikatelské činnosti pouze z hlediska obchodního zákoníku. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány. Vyžadování faktického vykonávání této činnosti proto nelze považovat za diskriminační přístup k cizincům.

Shora uvedené závěry tedy platí pro období povoleného pobytu dvou let od 3. 10. 2009 do 30. 9. 2011, ale platí o to spíše i v situaci, kdyby jako poslední bylo žalobci uděleno pobytové povolení na celé období od 4. 10. 2007 do 30. 9. 2011 (které jako celek hodnotily správní orgány), neboť v průběhu těchto čtyř let nebyl přihlášen v evidenci OSVČ u OSSZ Hradec Králové od 20. 9. 2007 do 31. 7. 2008, od 2. 12. 2008 do 31. 5. 2009, od 22. 9. 2009 do 30. 4. 2010 a od 1. 8. do 30. 9. 2011, tj. po dobu celkem cca 25 měsíců.

Po vyhodnocení skutkových okolností v nyní posuzované věci tak krajský soud přisvědčil správním orgánům, že žalobce neplnil účel pobytu (podnikání – OSVČ) po významnou dobu povoleného pobytu (ať už by bylo posuzováno období 2 let od 3. 10. 2009 do 30. 9. 2011 nebo období 4 let od 4. 10. 2007 do 30. 9. 2011), přičemž relevantní důvody pro toto neplnění neuvedl, resp. ty které v průběhu správního řízení uvedl, toto porušení ospravedlnit nemohly. Porušení účelu pobytu proto představovalo závažnou překážku pro prodloužení jeho pobytu na území České republiky, které odůvodňuje odeprání prodloužení pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Lze uzavřít, že i za situace, že by žalovaný nesprávně hodnotil období 4 let namísto 2 let, ani při takové dílčí nesprávnosti by se na jinak správném závěru ve věci nic nezměnilo.

Lze dodat, že nebyla správná ani úvaha žalobce uvedená v odvolání, že správní orgán užil při svém rozhodování nesprávnou právní normu, konkrétně, že pokud se domníval, že žalobce nepodnikal a ukončil podnikatelskou činnost, měl použít ustanovení § 31 odst. 1 a nikoliv § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců totiž představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza. Zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formální naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. To představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Nutno tedy dovodit, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona.

Dle žalobce žalovaný překročil i rámec přiměřenosti, neboť rozhodnutí zasáhlo do jeho vazeb jako ekonomického subjektu, do jeho vazeb rodinných a nebylo vzato v úvahu, že již zpřetrhal vazby na svou domovinu.

Se žalobcem lze obecně souhlasit, že neprodloužení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu může znamenat určitý zásah do jeho soukromého i pracovního života. Dle názoru krajského soudu však nejde ve smyslu ustanovení

§ 174a zákona o pobytu cizinců o zásah nepřiměřený. Jak je již shora uvedeno, řízení o žádosti manželky žalobce a jeho dcery o prodloužení pobytového oprávnění na území České republiky za účelem sloučení rodiny bylo pravomocně zastaveno. Nositelem pobytového oprávnění ke sloučení rodiny byl právě žalobce. Ve svém důsledku tak rozhodnutí do reálně fungujícího vztahu mezi ním a jeho rodinou nezasáhne, neboť nikdo z nich tak oprávnění k pobytu na území České republiky nemá. Nutno podotknout, že za rodinu žalobce, jestliže již založil rodinu vlastní, nelze považovat jeho další příbuzné. Pokud žalobce obecně poukazoval na své ekonomické vazby v České republice a zpřetrhání vazeb na domovskou zemi, ze shora uvedených zjištění vyplývá, že po významnou dobu v České republice nepodnikal, v žalobě pak uváděl, že vyřizoval zásadní věci v domovské zemi. Za situace, kdy žalobce ve správním řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by předmětné rozhodnutí bylo nepřiměřené z důvodu jiného kritéria, než je jeho zevrubně posouzená rodinná a ekonomická situace (k níž sám žádné konkrétní údaje ani neuvedl), nelze ani tuto námitku označit za důvodnou.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.). Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. červenec 2017

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
R. V.